

JOE ABERCROMBIE s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011, 2017). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013), care au încheiat trilogia în 2008. A mai publicat volumele *Best Served Cold* (2009), *The Heroes* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai recentă serie a autorului este trilogia *Marea Sfârșămată*, recent editată la Nemira.

Joe
Abercrombie
TĂIȘUL
SABIEI

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

CUPRINS

SFÂRȘIT	7
PARTEA I	11
SUPRAVIEȚUITORII.....	13
ÎNTREBĂRI.....	17
O SINGURĂ CALE.....	36
UN JOC PERICULOS.....	44
DINȚI ȘI DEGETE.....	60
VASTUL ȘI PUSTIUL NORD.....	64
EXERCIȚII DE SCRIMĂ.....	73
RITUALUL DE DIMINEAȚĂ.....	89
ÎNTÂIUL DINTRE MAGI.....	103
OMUL BUN.....	117
ÎN ARENĂ.....	132
O OFERTĂ ȘI UN DAR.....	143
REGELE OAMENILOR NORDULUI.....	164
UN DRUM ÎNTRE DOI DENTIȘTI.....	182
CAPETE-TURȚITE.....	194
CURSUL IUBIRII ADEVĂRATE.....	205
CUM SUNT DRESAȚI CÂINII.....	215
CEAI ȘI RĂZBUNARE.....	222
PARTEA A II-A	245
CHIPUL LIBERTĂȚII.....	247
DUMNEZEU ȘI CĂMĂȘI.....	261

CALE DE SCĂPARE.....	275
TREI SEMNE.....	282
PRĂVĂLIA DE COSTUME.....	292
BARBARI LA POARTĂ.....	302
URMĂTORUL.....	315
MAI BINE DECÂT MOARTEA.....	321
BĂTĂTOR LA OCHI.....	330
ÎNTREBĂRI.....	342
NOBLEȚE.....	355
LUCRU NECURAT.....	376
VORBE ȘI PRAF.....	389
REMARCABILELE TALENTE ALE FRATELUI PICIOR-LUNG.....	407
O FEMEIE CA EA ÎNFRUNTĂ ORICE.....	418
MĂ IUBEȘTE... NU.....	427
SĂMÂNȚA.....	434
SĂ NU PUI NICIODATĂ PRINSOARE CU UN MAG.....	445
PUBLICUL IDEAL.....	464
CASA CREATORULUI.....	485
POTAIA NIMĂNUI.....	507
FIECARE OM SE VENEREAZĂ PE SINE.....	521
VECHI PRIETENI.....	535
ÎNAPOI ÎN ȚĂRÂNĂ.....	542
SUFERINȚĂ.....	555
SÂNGEROSUL NOUĂ.....	564
UNELTELE PE CARE LE AVEM.....	592
MULȚUMIRI.....	603

Nemira Online

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele

Promotii pe site

nemira.ro

NEMIRA

Concursuri pe Facebook

facebook.com/ed.nemira

Articole de blog

blog.nemira.ro

NEMIRA

SFÂRȘIT

Logen se avântă printre copaci, cu picioarele goale alunecând pe pământul ud, pe mocirlă, pe acele jilave de pin, de-abia mai respirând, cu sângele pulsându-i în cap. Se împiedică și se prăvăli pe-o parte, cât pe ce să-și despice pieptul cu propria secure și rămase acolo, gâfâind, cercetând cu privirea pădurea plină de umbre.

Copoiul fusese cu el o clipă mai devreme, era sigur de asta, dar acum nu era de zărit. Cât despre ceilalți, nici pomeneală. Halal căpetenie, să se piardă așa de băieții lui! Ar fi trebuit să caute să se întoarcă, dar pădurea mișuna de shanka. Îi simțea mișcându-se printre copaci, avea nările pline de mirosul lor. Undeva, la stânga, i se părea că aude strigăte, sunete de luptă, poate. Logen se ridică încet în picioare, încercând să nu facă niciun zgomot. O creangă trosni și el se întoarse dintr-o zvâcnire.

Văzu o suliță îndreptându-se spre el. O suliță necruțătoare, venind spre el cu un shanka la celălalt capăt.

– Drace! făcu Logen.

Se năpusti într-o parte, alunecă și căzu cu fața în jos, apoi se rostogoli prin tufăriș, așteptând să simtă sulița în spate în orice clipă. Se ridică, răsuflând greu. Zări vârful strălucitor apropiindu-se din nou, se feri, se târî în spatele unui trunchi gros. Aruncă pe furiș o privire și capul-turtit șuieră, împingând sulița spre el. Logen se iți în partea cealaltă, doar o secundă, apoi se retrase, făcu un salt pe după copac și coborî securea, răcnind cât îl ținea gura.

Lama se afundă, cu un pârâit, în craniul shanka. Un noroc, dar, la drept vorbind, Logen era de părere că i se cuvenea puțin noroc.

Capul-turtit rămase nemișcat, privindu-l printre gene. Apoi începu să se legene într-o parte și-ntr-alta, cu sângele șiroindu-i pe față. După care se prăbuși ca un bolovan, trăgând după el securea dintre degetele lui Logen, zvârcolindu-se pe jos, la picioarele lui. Logen încercă să apuce coada securii, însă, cumva, shanka strângea în continuare sulița în mână și vârful ei se învârtea în aer.

– Ah! țipă Logen, când sulița îi creștă brațul.

Simți o umbră coborând peste fața lui. Alt cap-turtit. Unul al naibii de mare. Aflat deja în aer, cu brațele întinse. N-avea timp să ia securea. N-avea timp să se ferească. Gura lui Logen se deschise, dar n-avea timp să spună nimic. Ce să spui într-un moment ca acesta?

Se prăbușiră împreună pe pământul ud, se rostogoliră prin noroi, prin măracini și crengi rupte, sfâșiindu-se, lovindu-se cu pumnii și mârâind unul la altul. O rădăcină de copac îl izbi pe Logen în cap, făcându-i urechile să țiuie. Avea un cuțit pe undeva, dar nu-și putea aminti unde. Se rostogoliră și se rostogoliră, în josul povârnișului, cu lumea răsturnându-se și răsturnându-se iar, cu Logen încercând să se dezmeticească și, în același timp, să-l sugrume pe vânjosul cap-turtit. Erau de neoprit.

Păruse o idee isteată să-și instaleze tabăra lângă râpă. Era cu neputință să se furișeze cineva în sus, pe la spate. Acum, când Logen aluneca pe burtă pe marginea prăpastiei, ideea nu mai părea chiar atât de grozavă. Mâinile sale scurtau în pământul ud. Doar noroi și ace brune de pin. Degetele apucară, apucară nimic. Cădea. Lăsă să-i scape un scâncet mic.

Mâinile i se strânseseră pe ceva. O rădăcină de copac, ieșită din pământ chiar în buza râpei. Logen se legănă în gol, găfâind, dar nu slăbi strânsoarea.

– Ha! strigă el. Ha!

Era încă în viață. Nu erau de-ajuns câteva capete-turtite ca să-i vină de hac lui Logen Nouădegete. Încercă să-și ridice

trupul peste margine, dar nu reuși. O greutate mare îi atârna de picioare. Privi în jos.

Prăpastia era adâncă. Adâncă de tot, cu margini abrupte, stâncoase. Ici și colo, câte un copac se agăța de o crăpătură, crescând în neant și răsfirându-și ramurile în văzduh. Râul vuia undeva dedesubt, grăbit și mânios, apă albă, înspumată, mărginită de piatră neagră, colțuroasă. Perspectiva era, fără îndoială, cât se poate de proastă, dar adevărata problemă se afla mai aproape. Vânjosul shanka nu se dezlipise de Logen și se legăna ușor, înainte și înapoi, cu mâinile murdare încleștate în jurul gleznei sale stângi.

– La naiba! mormăi Logen.

Era la ananghie. Mai trecuse, nu-i vorba, prin câteva încercări și trăise să le povestească, dar mai rău de-atât era greu de închipuit că se poate. Asta îl făcu să se gândească la propria-i existență. I se părea acum o viață amară, zadarnică. Nu adusese nimic bun nimănui. Plină de violență și durere, presărată doar cu dezamăgiri și vitregii. Mâinile începeau să-i obosească, brațele îi ardeau. Vânjosul cap-turtit nu dădea semne că avea să cadă prea curând. Ba chiar își aburcase nițel trupul pe piciorul lui. Se opri, ridicând spre el o privire plină de ură.

Dacă Logen ar fi fost cel agățat de piciorul aceluia shanka, foarte probabil ar fi gândit: „Viața mea depinde de piciorul de care mă țin, mai bine să nu risc nimic“. Un om ar prefera să se salveze decât să-și omoare dușmanul. Problema era că un shanka nu gândea așa, iar Logen știa asta. Așadar, nu fu foarte surprins când acesta își deschise gura imensă și își înfipse dinții în gamba lui.

– Aaaa! mârâi Logen și scânci și lovi cât putu de tare cu călcâiul gol, săpând o rană însângerată în capul de shanka, dar acesta nu-și slăbea mușcătura și, cu cât lovea mai tare Logen cu piciorul, cu atât îi alunecau mâinile mai mult pe rădăcina cleioasă de deasupra.

Acum nu mai era prea mult din rădăcină de care să se poată ține și, atâta câtă mai rămăsese, părea gata să se rupă în orice moment. Logen încercă să nu se gândească la durerea din mâini, la durerea din brațe, la dinții capului-turtit în piciorul lui. Urma să cadă. Nu avea de ales decât între a cădea pe stânci sau a cădea

în apă și asta era o alegere care, mai mult sau mai puțin, venea de la sine.

Odată ce te-ai ales cu un lucru de făcut, e mai bine să treci la fapte decât să trăiești cu spaima lui. Asta ar fi spus tatăl lui Logen. Așadar, își plantă piciorul pe suprafața stâncii și, după o ultimă răsuflare adâncă, se aruncă în gol, cu toată puterea care-i mai rămasese. Simți mușcătura dinților descleștându-se, urmată de strânsoarea mâinilor și, preț de o clipă, fu liber.

Apoi începu să cadă. Repede. Marginile râpei goneau pe lângă el: piatră cenușie, mușchi verde, petice de zăpadă albă, toate învălmășindu-se în jurul lui.

Logen se răsuci încet în aer, agitându-și zadarnic membrele, prea speriat ca să țipe. Vântul năvalnic îi biciuia ochii, îi umfla veșmintele, îi smulgea răsuflarea din gură. Îl văzu pe vânjosul shanka lovindu-se de stâncă, în spatele lui. Îl văzu zdrobindu-se și săltând și prăbușindu-se, mort, fără doar și poate. Era o privește plăcută, dar satisfacția lui Logen fu scurtă.

Apa se înalță să-l întâmpine. Îl izbi în coastă, ca un taur la atac, îi smulse aerul din plămâni, gândurile din cap, îl înghiți, trăgându-l la fund, în întunecimea rece.

PARTEA I

*Tăișul sabiei
incită la acte de violență.*

HOMER

in apa și asta era o alegere care, mai mult sau mai puțin, venea de la sine.

Odată ce te-ai ales cu un hătru de ficuș, e mai bine să treci la fapte decât să te lăști cu spaima lui. Asta și îi spusese tatăl lui Logen. Apăsă, își pînă piciorul pe suprafața stîncii și, după o ultimă răsuflare adîncă, se aruncă în gol, cu toată puterea care-i mai rămăsese. Simți mișcarea dinților deslăștîndu-se, urmate de strîngerea mâinilor și, prîn de o clipă, fu liber.

Apoi începu să cadă. Regena. Măsurile apei gînceau pe lîngă el, piatră cenușie, nisipul roșu, porfira albă, toate în vîntul său.

Logen se răuci încet în aer, agîtîndu-și zădărnice membrele, presărat cu săruri. Vîntul răsună în dîcșii ochilor, în umila venințioasă în strîngerea stîncii. În vîntul său se simțeau mișcările de stîncă, în spatele lui. El văzuse stîncile și stîntînd și prîbușindu-se, uoră. Iară doar și poate. Era o priveliște plăcută, dar sursă de durere. Logen fu scurs.

Apoi se înălță în întîmpinare. El căzu în roșu, cu un țur la stînga, în vîntul din plămîni, gîndurile din cap, în înghițit, înghițit la fund, în întîmpinarea roșii.

SUPRAVIEȚUITORII

Clipocitul apei în urechi. Aceasta fu prima senzație. Clipocitul apei, foșnetul copacilor, ciocănitul răzleț și ciripitul unei păsări. Logen miși ochii. Lumină, o strălucire încetoșată, printre frunze. Să fie asta moartea? Atunci de ce atîta durere? Toată partea stîngă îi pulsa. Încercă să ia o gură sănătoasă de aer, se înecă, tuși, împroșcînd apă, scuipînd nămol. Gemu, se răsuci în patru labe și ieși din râu, gîfîind printre dinții încleștați, apoi se rostogoli pe spate, în mîl, printre mușchii și lemnele putrede de pe mal.

Zăcu acolo o vreme, cu privirea ațintită spre cerul cenușiu din spatele crengilor negre, cu răsuflarea hârîindu-i în gîtlejul care-l ustura.

– Sunt încă viu, horcăi Logen.

Încă viu, în ciuda tuturor eforturilor depuse de natură, de shanka, de oameni și fiare. Mustind de apă și întins pe spate, începu să rîdă satisfăcut. Un rîs strident, gîlgăitor. Asta era Logen Nouădegete, un supraviețuitor.

Un vînt rece sufla peste malurile putrede ale râului și rîsul lui Logen se stinse încet. Putea fi el viu, dar să rămîna în viață, asta era altă chestiune. Se ridică, tresărind de durere. Se clătina pe picioare, sprijinindu-se de cel mai apropiat trunchi de copac. Își scoase mîlul din nări, din ochi, din urechi. Își trase în sus cămașa udă, să cerceteze urmările.

Trupul îi era acoperit într-o parte de vânătăi, din cauza căzăturii. Pete albastre și vineții pe toată întinderea coastelor. Sensibile la atingere, de bună seamă, dar nimic nu părea rupt. Picioarul era un dezastru. Sfâșiat și plin de sânge, de la dinții de shanka. Îl dureau cumplit, dar încă îl putea mișca destul de bine și asta era cel mai important. Avea nevoie de el, dacă voia să iasă din bucluc.

Încă avea pumnalul în teaca de la cingătoare și fu nespus de bucuros să-l vadă. Nu puteai avea niciodată prea multe cuțite, după experiența lui Logen, iar acesta era unul bun, însă perspectiva rămânea tot sumbră. Era pe cont propriu, într-o pădure mișunând de capete-turtite. N-avea idee unde se află, dar putea să urmeze cursul apei. Râurile curgeau toate spre nord, din munți către marea de gheață. Să urmeze râul spre sud, împotriva curentului. Să urmeze râul și să urce în Ținuturile Înalte, unde shanka nu-l puteau găsi. Era singura lui șansă.

Avea să fie frig acolo sus, în această perioadă a anului. Un frig de moarte. Își coborî privirea spre picioarele-i goale. Așa-i fusese norocul, să vină shanka tocmai pe când era descălțat, tăindu-și bășicile. Nici manta nu avea – șezuse lângă foc. În felul ăsta, n-ar rezista în munți nici măcar o zi. Măinile și picioarele i s-ar înnegri peste noapte și ar muri, încetul cu încetul, înainte ca măcar să ajungă la trecători. Asta dacă nu murea de foame mai întâi.

– La naiba! murmură el.

Trebuia să se întoarcă în tabără. Trebuia să sperie că plecaseră capetele-turtite, să sperie că lăseseră ceva în urmă. Ceva ce i-ar putea fi de folos să supraviețuiască. Era îngrozitor de mult să sperie toate astea, dar n-avea de ales. Niciodată n-avea de ales.

Începuse să plouă atunci când Logen găsi locul. O ploaie mărunță, care-i lipea părul de cap, care-i uda hainele până la piele. Se lipi de un trunchi acoperit de mușchi și privi spre tabără, cu inima bubuind, cu degetele mâinii drepte strânse dureros pe plăselele alunecoase ale cuțitului.

Văzu cercul înnegrit unde fusese focul, înconjurat de vreascuri pe jumătate arse și de cenușă călcată în picioare. Văzu bușteanul

mare pe care șezuseră Treicopaci și Dow când au venit capetele-turtite. Văzu, risipite prin poiană, bucăți de harnașament rupt și sfâșiat. Numără trei shanka morți, chirciți la pământ, unul cu o săgeată înfiptă în piept. Trei shanka morți, dar nici urmă de vreunul viu. Avea noroc. Ca întotdeauna, noroc numai cât să supraviețuiască. Totuși, se puteau întoarce în orice clipă. Trebuia să acționeze repede.

Logen ieși în goană dintre copaci, scotocind peste tot. Cizmele erau acolo unde le lăsase. Le înhăță, și le trase pe picioarele înghețate, ținându-le gata să alunece, în graba lui. Mantaua era și ea acolo, vârată sub buștean, sfâșiată și ponosită în zece ani de vreme vitregă și de război, ruptă și cusută, cu o jumătate de mânecă lipsă. Ranița îi zăcea pleoștită în tufișul din apropiere, cu lucrurile împrăștiate în josul povârnișului. Se ghemui, răsuflând greu, și le aruncă pe toate înapoi înăuntru. O bucată de sfoară, vechea lui pipă de lut, câteva fășii de carne uscată, ac și ață, o ploscă ciobită, cu un rest de băutură bleotocărind înăuntru. Toate bune. Toate folositoare.

De o creangă atârna o pătură zdrențăroasă, udă și pe jumătate înnegrită de funingine. Logen o smulse și rânji. Vechiul, mult încercatul lui ceaun era dedesubt. Culcat pe-o parte, probabil azvârlit de pe foc cu picioarul, în timpul luptei. Îl apucă strâns cu ambele mâini. Îi dădea o senzație de siguranță, de lucru cunoscut, așa ciobit cum era și înnegrit, după ani de folosință îndelungată. Avea de mult ceaunul acela. Îl urmase în războaie, în lungul drum prin Nord și înapoi. Gătiseră cu toții în el, împreună, pe drum, mâncaseră cu toții din el. Forley, Ursuzul, Copoiul, toți.

Logen își roti din nou privirea peste tabără. Trei shanka morți, dar niciunul dintre oamenii lui. Poate că erau încă pe undeva prin preajmă. Poate că, dacă ar risca, dacă ar încerca să-i caute...

– Nu.

Rosti cuvântul încet, cu glas șoptit. Nu era atât de naiv. Fuseseră multe capete-turtite. Îngrozitor de multe. Nu știa cât timp zăcuse pe malul râului. Chiar dacă vreo doi dintre băieți reușiseră să scape, probabil că au fost vânați și prinși de shanka în pădure. Acum nu mai erau decât niște trupuri neînsuflețite, cu

Respect pentru oameni și cărți.

siguranță, risipite prin văi. Tot ce putea face Logen era să caute adăpost în munți, să încerce să-și salveze propria viață mizerabilă. Trebuia să fie realist. Trebuia, oricât de dureros era.

– Am rămas doar noi doi, spuse Logen, îndesând ceaunul în raniță și aruncându-și-o pe umăr.

Se îndepărtă, șchiopătând, cât putea de repede. În sus, către râu, către munți.

Doar ei doi. El și ceaunul.

Erau singurii supraviețuitori.

ÎNTREBĂRI

De ce fac asta? se întrebă Inchizitorul Glokta, a mia oară, în timp ce înainta șchiopătând de-a lungul coridorului. Pereții erau tencuiți și văruiți, deși nu foarte de curând. Locul avea un aer învechit și un miros jilav. Nu existau ferestre, căci culoarul se afla adânc sub pământ, și felinarele aruncau umbre alene plutitoare în fiecare cotlon.

De ce-ar vrea cineva să facă asta? Pașii lui Glokta răsunau ritmic pe pietrele murdare ale pardoselii. Mai întâi tocănitul încrezător al călcâiului drept, apoi bocănitul bastonului, urmat de interminabila târșăială a piciorului stâng, cu obișnuitele junghiuri în gleznă, genunchi, fese și spate. Toc, boc, durere. Acesta era ritmul mersului său.

Monotonia slinoasă a coridorului era întreruptă din când în când de câte o ușă grea, ferecată și zăvorâtă cu fier ruginit. Odată, lui Glokta i se păru că aude un strigăt înăbușit de durere în spatele uneia dintre ele. *Mă întreb ce biet nătărău o fi fiind interogat acolo. De ce crime e vinovat sau nevinovat. Ce secrete sunt smulse, ce minciuni sunt străpunse, ce trădări scoase la lumină.* Însă nu apucă să facă asta mult timp. Fu întrerupt de scări.

Dacă lui Glokta i s-ar fi oferit ocazia să tortureze un om la alegere, oricare, cu siguranță s-ar fi oprit asupra inventatorului scăriilor. Pe când era tânăr și admirat de toată lumea, înainte de nenorocire, nici măcar nu le observase vreodată cu adevărat. Le

Respira cobora din două în două și-și vedea voios de drum. Acum se isprăvise. *Sunt pretutindeni. Chiar n-ai cum să schimbi etajul fără ele. Iar la coborâre e mai rău decât la urcare, asta e lucrul de care oamenii nu-și dau seama niciodată. Când urci, nu cazi de obicei atât de mult.*

Cunoștea bine șirul acesta de trepte. Șaisprezece la număr, tăiate din piatră netedă, puțin uzate către mijloc, ușor umede, ca tot ce se afla acolo, jos. Nu exista balustradă, nimic de care să te ții. *Șaisprezece dușmani. O adevărată provocare.* Îi luase mult timp lui Glokta să elaboreze cea mai puțin dureroasă metodă de a coborî scările. Mergea într-o parte, ca un crab. Mai întâi bastonul, pe urmă piciorul stâng, apoi dreptul, cu o durere mai mare decât cea obișnuită atunci când stângul îi prelua greutatea, însoțită de un junghi persistent la gât.

De ce trebuie să mă doară gâtul când cobor scările? Oare gâtul îmi preia greutatea? Oare? Însă durerea nu putea fi tăgăduită.

Glokta se opri cu patru trepte înainte de a ajunge jos. Aproape le învinsese. Mâna îi tremura pe mânerul bastonului, piciorul stâng îl dorea cumplit. Își atinse gingiile cu limba, acolo unde cândva se aflaseră dinții din față, inspiră adânc și pași înainte. Glezna îi cedă cu o smucitură îngrozitoare și Glokta plonjă în gol, contorsionându-se, clătinându-se, cu mintea un cazan de oroare și disperare. Se împiedică de următoarea treaptă ca un om beat, zgâriind cu unghiile zidul neted și lăsând să-i scape un țipăt îngrozit. *Idiotule, idiot nenorocit!* Bastonul bocăni pe podea, piciorul schilod se luă la trântă cu pietrele și Glokta se pomeni jos, prin cine știe ce miracol încă în picioare.

Și iată-l. Acel oribil, minunat, prelung moment dintre strivitul degetului și senzația de durere. Cât de mult mai am până când o să apară durerea? Cât de puternică va fi, atunci când va veni? Gâfâind, cu gura deschisă, la baza scării, Glokta simțea fiorul așteptării. Iat-o că vine...

Agonia era de nedescris, un spasm mistuitor în susul coastei stângi, de la laba piciorului până la maxilar. Își miji ochii înlacrimiți, își apăsă mâna dreaptă peste gură, atât de puternic, încât încheieturile degetelor îi trosniră. Puținii dinți pe care îi mai avea

scrâșniră când își încleștă fălcile, însă un gemăt subțire, întrerupt tot îi șuiera din gâtlej. *Țip sau râd? Cum să-mi dau seama?* Respira fornăind greoi, pe nas, cu bulbuci țâșnindu-i în palmă, cu trupul contorsionat tremurând în efortul de a rămâne în picioare.

Spasmul trecu. Glokta își mișcă precaut picioarele, unul câte unul, testând pagubele. Gamba îi era în flăcări, laba piciorului amortită, gâtul îi pârâia la fiecare mișcare, trimitându-i mici înțepături ticăloase de-a lungul șirei spinării. *Binișor, în împrejurările date.* Cu o sfortare, se aplecă și își înhăță bastonul între două degete, se ridică din nou, își șterse bulbucii și lacrimile cu dosul palmei. *Foarte palpitant. Mi-a plăcut? Pentru cei mai mulți oameni, scările sunt o chestiune banală. Pentru mine, o aventură!* Porni schiopătând de-a lungul coridorului, chicotind încetișor în sinea lui. Încă păstra umbra unui zâmbet când ajunse în dreptul ușii sale și intră cu pași târșâiți.

O cutie albă, sordidă, cu două uși față în față. Tavanul era prea scund ca să fie confortabilă, odaia prea puternic luminată de lămpi strălucitoare. Dintr-un colț se strecura umezeala, iar mortarul era năpădit de bășici care se scorojeau, pătate de mucegai negru. Cineva încercase să șteargă o pată alungită de sânge de pe perete, dar nu se străduise nici pe departe îndeajuns.

Practicianul Frost stătea în celălalt capăt al camerei, cu brațele-i vânjoase încrucișate peste pieptu-i vânjos. Îl salută din cap pe Glokta, cu toată căldura unei pietre, iar Glokta îi răspunse în același fel. Între ei se afla o masă zgâriată, pătată, prinsă în podea și flancată de două scaune. Un bărbat gras, gol-puşcă, stătea pe unul dintre ele, cu mâinile legate strâns la spate și cu un sac maro de canava pe cap. Răsuflarea sa iute, înăbușită era singurul sunet din încăpere. Era frig, aici, jos, însă omul asuda. *Așa ar fi și cazul.*

Glokta schiopătă către celălalt scaun, își sprijini cu grijă bastonul de marginea mesei și, încet, precaut, se chinu să se așeze. Își întinse gâtul spre stânga și spre dreapta, apoi își lăsă trupul să alunece într-o poziție cât de cât comodă. Dacă lui Glokta i s-ar fi oferit ocazia să strângă mâna unui om, oricare, cu siguranță l-ar fi ales pe inventatorul scaunelor. *Mi-a făcut viața aproape suportabilă.*

Respect Frost ieși în tăcere din colțul său și apucă partea de sus a sacului între patru degete cărnoase și palide și degetul mare, alb și butucănos. Glokta dădu din cap și practicianul smulse sacul, lăsându-l pe Salem Rews clipind în lumina violentă.

O față mică, urâtă, ticăloasă, de porc. Porc urât și ticălos ce ești, Rews. Porc dezgustător. Ești gata să mărturisești chiar acum, pun rămășag, gata să vorbești și iar să vorbești, fără întrerupere, până când ne apucă sila pe toți. Avea o vânătaie mare și întunecată pe obraz și o alta pe maxilar, deasupra bărbiei duble. Când ochii înlăcrimați i se obișnuiră cu lumina, omul îl recunoscu pe Glokta, aflat în fața lui, și chipul i se umplu dintr-odată de speranță. *O speranță vană și tristă.*

- Glokta, trebuie să mă ajuți, scânci el, aplecându-se atât cât îi permiteau legăturile și bolborosindu-și vorbele într-o disperată, mormăită învâlmășeală. Sunt acuzat pe nedrept, știi asta. Sunt nevinovat! Ai venit să mă ajuți, nu-i așa? Tu ești prietenul meu! Ai influență aici. Suntem prieteni, prieteni! Ai putea spune ceva în sprijinul meu! Sunt un om nevinovat, acuzat pe nedrept! Sunt...

Glokta ridică mâna, cerând liniște. Se uită o clipă la chipul cunoscut al lui Rews, de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci. Apoi se întoarse către Frost:

- Ar trebui să-l cunosc pe omul acesta?

Albinosul nu răspunse. Partea de jos a feței îi era ascunsă de masca lui de practician, iar jumătatea de sus nu trăda nimic. Se uita țintă, fără să clipească, la prizonierul din scaun, cu ochii săi roz, morți ca ai unui cadavru. Nu clipise de când intrase Glokta în încăpere. *Cum poate face asta?*

- Sunt eu, Rews! șuieră grăsanul, cu glasul ridicându-se treptat către panică. Salem Rews, mă cunoști, Glokta! Am fost cu tine în război, înainte de... știi tu... suntem prieteni! Noi...

Glokta ridică mâna din nou și se lăsă pe spate, lovindu-și cu unghia unul dintre puținii dinți pe care-i mai avea, ca și cum ar fi fost cufundat în gânduri.

- Rews. Numele îmi sună cunoscut. Un negustor, un membru al Ghildei Pânzarilor. Un om bogat, de bună seamă. Acum îmi

amintesc... Glokta se aplecă, făcând o pauză, pentru efect. A fost un trădător! A fost luat de Inchiziție, proprietățile i-au fost confiscate. Vezi tu, a conspirat să se sustragă de la plata dărilor către rege. Gura lui Rews atârna deschisă. Dățile regelui! țipă Glokta, lovind cu palma în masă. Grăsanul se holba la el, cu ochii măriți, trecându-și limba peste un dinte. *Dreapta sus, al doilea din spate.* Dar unde ne sunt manierele? întrebă Glokta, fără să se refere la cineva anume. Poate că noi ne-am cunoscut cândva sau nu, dar nu cred că ție și asistentului meu vi s-au făcut prezentările cunoscute. Practiciene Frost, salută-l pe acest grăsan.

Fu o lovitură cu palma, dar suficient de puternică să-l arunce pe Rews din scaun. Acesta trosni, dar rămase locului. *Cum se poate una ca asta? Să-l dobori la pământ, dar să lași scaunul în picioare?* Rews se rășchiră horcăind pe jos, cu fața lipită de dale.

- Îmi amintește de o balenă pe uscat, remarcă Glokta absent.

Albinosul îl înhăță pe Rews de sub braț și îl trase în sus, azvârlindu-l înapoi în scaun. Sângele îi șiroia dintr-o tăietură la obraz, dar ochii săi de porc erau tăioși acum. *Loviturile îi fac pe cei mai mulți oameni să se înmoaie, dar pe unii îi oțolesc. Nu l-aș fi crezut niciodată pe acesta un om dur, dar viața e plină de surprize.*

Rews scuipă sânge pe tăblia mesei.

- Ai mers prea departe de data asta, Glokta, o, da! Pânzarii sunt o ghillă onorabilă, avem influență! Nu vor tolera așa ceva! Sunt un om cunoscut! Chiar în clipa asta, soția mea trebuie că trimite o petiție regelui, să-mi acorde o audiență!

- A, soția ta! Glokta zâmbi trist. Soția ta e o femeie foarte frumoasă. Tânără și frumoasă. Mă tem că, poate, prea tânără pentru tine. Mă tem că a profitat de ocazie ca să scape de tine. Mă tem că ne-a adus registrele tale. Toate registrele. Rews păli. Ne-am uitat prin acele registre. Glokta făcu semn către un morman imaginar de hârtii spre stânga. Ne-am uitat și prin registrele din visterie - făcu semn către un alt teanc spre dreapta. Imaginează-ți ce surpriză am avut când n-am reușit să potrivim cifrele. Și au mai fost și vizitele nocturne ale angajaților tăi la depozitele din cartierul vechi, micile corăbii neînregistrate, plățile către oficiali,

documentele falsificate. Mai trebuie să continui? întrebă Glokta, clătînând din cap, cu profundă dezaprobare.

Grăsanul înghiți în sec și își lînse buzele.

În fața prizonierului erau așezate un condei, cerneală și hârtiile confesiunii, acoperite minuțios cu scrisul frumos și îngrijit al lui Frost, așteptând doar semnătura. *Am să-l prind, chiar aici și acum.*

– Mărturisește, Rews, șopti încetîșor Glokta și pune capăt fără dureri acestei afaceri regretabile. Mărturisește și numește-ți complicii. Știm deja cine sunt. Ne va fi tuturor mai ușor. Nu vreau să te rănesc, crede-mă, nu-mi va face nicio plăcere. *Nimic nu-mi va face.* Mărturisește. Mărturisește și vei fi cruțat. Exilul în Englia nu e atît de rău cum ar vrea unii să te facă să crezi. Mai există și acolo plăceri ale vieții și satisfacția unei zile de muncă cinstită, în slujba regelui tău. Mărturisește! Rews se uita țintă în podea, lingându-și dintele. Glokta se lăsă pe spate și oftă: Sau nu, zise el, și atunci pot să-mi aduc instrumentele. Frost făcu un pas înainte, umbra lui masivă căzând peste fața grăsanului. Cadavru găsit plutind lângă docuri, șopti Glokta, umflat de apa mării și mutilat oribil... imposibil... imposibil de recunoscut. *E gata să vorbească. E gras și copt și gata să explodeze.* Oare rănilile au fost induse înainte sau după moarte? întrebă el, plin de vervă, tavanul. Oare decedatul a fost bărbat sau femeie? Glokta ridică din umeri. Cine poate spune?

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Fața lui Rews se înălță brusc, plină din nou de speranță. *Nu acum, fir-ar să fie!* Frost se duse la ușă și o întredeschise puțin. Avu loc un schimb de replici. Ușa se închise. Frost se aplecă, șoptindu-i lui Glokta la ureche:

– *Ete Teverar*, veni bolboroseala peltică, din care Glokta înțelese că la ușă era Severard.

Deja? Glokta zâmbi și clătînă din cap, ca și cum ar fi fost o veste bună. Fața lui Rews se pleoști puțin. *Cum se poate ca unui om care s-a îndeletnicit cu tăinuirea să-i fie imposibil să-și ascundă emoțiile în încăperea asta?* Dar Glokta știa cum: *E greu să-ți păstrezi calmul când ești speriat, neajutorat, singur, la mila unor oameni fără pic de milă. Cine să știe asta mai bine decât mine?* Oftă și, pe tonul cel mai plictisit de lume, întrebă:

– Vrei să mărturisești?

– Nu!

Sfidarea revenise în ochii de porc ai prizonierului. Îi susținu privirea, tăcut și atent, sugându-și dintele. *Surprinzător. De-a dreptul surprinzător. Și asta e abia începutul.*

– Te sâcâie dintele ăla, Rews? Nimic legat de dinți nu-i era străin lui Glokta. Propria lui gură fusese lucrată de cei mai buni. *Sau cei mai răi, depinde cum privești lucrurile.* Se pare că trebuie să te las acum, dar, cât voi fi plecat, am să mă gândesc la dintele ăla. Am să chibzuiesc foarte bine ce-i de făcut cu el. Glokta își apucă bastonul: Vreau să te gândești la mine cu gândul la dintele tău. Și mai vreau să te gândești foarte bine să semnezi mărturisirea. Glokta se ridică în picioare cu greu, scuturându-și piciorul dureros. Dar cred că s-ar putea să reacționezi bine la o mamă de bătaie, așa că am să te las în compania Practicianului Frost, preț de o jumătate de oră. Gura lui Rews deveni un cerc tăcut de uimire. Albinosul ridică scaunul cu grăsan cu tot și îl răsuci încet. Este, fără doar și poate, cel mai bun la treburile de felul acesta. Frost scoase la iveală o pereche de mănuși roase din piele și începu să și le tragă tacticos pe mâinile albe, mari, deget după deget. Ți-a plăcut întotdeauna să ai ce-i mai bun din orice, nu-i așa, Rews? Glokta se îndreptă către ușă.

– Așteaptă, Glokta! strigă Rews peste umăr, cu glas tânguitor. Așteaptă...!

Practicianul Frost puse o mână înmănușată peste gura grăsanului și își ridică un deget la mască:

– *Tthhhhhhh*, făcu el.

Ușa se închise cu un clic.

Severard se sprijinea de peretele coridorului, cu un picior proptit pe tencuiala din spatele lui, fluierând distonant sub mască și trecându-și o mână prin părul lung, răsfirat. Când Glokta ieși pe ușă, Severard își îndreptă spatele și făcu o scurtă plecăciune și, judecând după ochi, era limpede că zâmbea. *El zâmbește mereu.*

– Superiorul Kalyne vrea să vă vadă, spuse el cu accentul său grosolan, trivial, și cred că nu l-am văzut niciodată mai furios.

Respect pe Severard, bietul de tine, trebuie că ești îngrozit. Ai lada?

- Da.

- Și ai luat din ea ceva pentru Frost?

- Da.

- Și ceva și pentru soția ta, sper.

- O, da răspunse Severard, cu ochii zâmbind mai mult ca oricând. Soția mea va fi răsfățată. Dacă o să-mi iau vreodată una.

- Bun. Mă grăbesc să răspund chemării Superiorului. După ce stau cinci minute cu el, intră cu lada.

- Să năvălesc pur și simplu în birou?

- Năvălește și înjunghie-l, din partea mea.

- Treaba e ca și făcută, Inchizitorule.

Glokta clătină din cap, se întoarse, după care se răsuci înapoi.

- Să nu-l înjunghii de-adevărat, Severard, bine?

Practicianul zâmbi cu ochii și vârî în teacă respingătorul cuțit.

Glokta își ridică privirea în tavan, apoi se îndepărtă schiopătând, cu bastonul bocănind pe dale, cu piciorul zvâcnind. Toc, boc, durere. Acesta era ritmul mersului său.

Biroul Superiorului era o încăpere spațioasă și somptuos mobilată din partea de sus a Casei Întrebărilor, o încăpere în care totul era prea mare și prea extravagant. O fereastră imensă, cu vitralii, domina un perete placat cu lemn, oferind o vedere peste grădinile îngrijite, din curtea de dedesubt. Un birou la fel de imens și bogat ornamentat se afla în mijlocul covorului viu colorat, adus din vreun loc cald și exotic. Capul unui animal fioros, din vreo regiune rece și exotică, era instalat deasupra impunătorului șemineu de piatră, în care mocnea un foc minuscul, meschin, gata să se stingă.

Persoana Superiorului Kalyne făcea ca biroul să pară mic și mohorât. Imens, rumen la față, bine trecut de cincizeci de ani, compensase peste măsură părul rar printr-o pereche de impresionanți perciuni albi. Era considerat o prezență înfricoșătoare chiar și în interiorul Inchiziției, însă pe Glokta nu-l mai speria nimic, și amândoi știau asta.

În spatele mesei de scris se afla un scaun mare și luxos, dar Superiorul se plimba de colo-colo, țipând și dând din mâini. Glokta era așezat pe ceva care, deși scump, fără îndoială, fusese evident conceput pentru a-l face pe ocupantul său să se simtă cât mai incomod posibil. *Dar nu mă deranjează prea mult. Incomod mi-e tot timpul.*

Se amuza imaginându-și capul lui Kalyne instalat deasupra șemineului în locul celui al fiorosului animal, în timp ce Superiorul tuna și fulgera. *Seamănă cu șemineul lui ca două picături de apă, marele nătărău. Arată impresionant, dar în interior nu găsești mare lucru. Mă întreb cum ar reacționa la un interogatoriu. Aș începe cu acei perciuni ridicoli.* Însă fața lui Glokta era o mască de atenție și respect.

- Ei, bine, Glokta, ai întrecut măsura de data asta, schilod nebun! Când vor afla, pânzarii te vor jupui!

- Am încercat jupuitul. Gâdilă. *La naiba, ține-ți gura și zâmbeste. Dar unde e tolocul ăla de Severard? Am să pun să-i ia pielea de pe el când ies de-aici.*

- O, da, bună, foarte bună, Glokta, mă prăpădesc de râs. Și sustragerea de la dările regelui? Superiorul coborî spre el o privire fioroasă, cu perciunii zburlindu-se. Dările regelui! răcni el, împrôșcându-l pe Glokta cu salivă. Toți fac asta! Pânzarii, negustorii de mirodenii, toți! Orice nătărău blestemat care are o corabie!

- Dar a fost atât de fățiș, Superior Kalyne. A fost o insultă la adresa noastră. Am simțit că trebuie să...

- Ai simțit? Kalyne era roșu la față și tremura de furie. Ți s-a spus explicit să te ții departe de pânzari, departe de negustorii de mirodenii, departe de toate gildele mari! Superiorul măsura camera în lung și-n lat, cu și mai mare viteză. *Ai să-ți uzezi covorul în ritmul ăsta. Marile gilde vor trebui să-ți cumpere altul nou.* Ai simțit, da? Ei, bine, va trebui să meargă înapoi! Va trebui să-l eliberăm, iar tu va trebui să simți cum e să-ți ceri scuze în genunchi. E o dezonoare cumplită. M-ai făcut să cad în ridicol. Unde se află acum?

- L-am lăsat cu Practicianul Frost.

- Cu animalul ăla gângav? Superiorul, disperat, începu să-și smulgă părul din cap. Ei, bine, asta este, nu-i așa? Acum va fi o

ruină. Nu-l mai putem trimite înapoi într-un asemenea hal! Ești terminat, Glokta! Terminat! Mă duc direct la Arhilector! Direct la Arhilector!

Ușa imensă fu dată în lături cu piciorul, iar Severard intra agale, ducând un cufăr de lemn. *La țanc*. Superiorul se holbă, fără grai, cu gura căscată de furie, cum Severard îl aruncă pe birou, cu o bufnitură și un zornăit.

– Ce naiba înseamnă... Severard deschise capacul și Kalyne văzu banii.

Toți banii aceia încântători. Se opri în mijlocul perorației, cu gura întepenită în timp ce articula următorul sunet. Păru surprins, apoi nedumerit, pe urmă prudent. Își strânse buzele și se așeză încet.

– Mulțumesc, Practician Severard, spuse Glokta. Te poți trage. Superiorul își mângâie gânditor perciunii, în timp ce Severard ieși cu pași mari, iar fața îi reveni treptat la obișnuita nuanță de roz. Confiscați de la Rewș. Acum proprietatea Coroanei, desigur. M-am gândit că trebuie să vi-i dau, fiind superiorul meu direct, ca să-i puteți preda la vistierie. *Sau ca să-ți cumperi un birou mai mare, lipitoare ce ești*. Glokta se aplecă, punându-și mâinile pe genunchi. Ați putea declara, poate, că Rewș a mers prea departe, că a fost nevoie să i se pună întrebări, că trebuia dat un exemplu. Nu putem fi văzuți stând cu mâinile în sân, în definitiv. Am să bag în sperieți marile ghilde, ca să stea la locul lor. *Am să le bag în sperieți și poți să storci mai multe de la ei*. Sau ați putea să le spuneți oricând că sunt un schilod nebun și să mă învinuiți pe mine pentru cele întâmplate.

Superiorului începea acum să-i placă, Glokta își dădea seama. Încerca să n-o arate, dar perciunii îi tremurau la vederea bănetului.

– Bine, Glokta. Bine. Foarte bine. Întinse mâna și închise cu grijă capacul cufărului. Dar dacă-ți mai trece prin cap să mai faci vreodată așa ceva... vorbește mai întâi cu mine, fii bun. Nu-mi plac surprizele.

Glokta se forță să se ridice în picioare și se îndreptă șontâc spre ușă.

– O, și încă ceva. Glokta se întoarse anevoie. Kalyne îl privea sever pe sub sprâncenele-i mari, fabuloase. Când merg să mă întâlnesc cu pânzarii, trebuie să iau cu mine mărturisirea lui Rewș.

Glokta zâmbi larg, dezvăluind prăpastia din locul dinților săi din față.

– Asta n-ar trebui să fie o problemă, Superior Kalyne.

Kalyne avusese dreptate. Rewș n-ar fi avut cum să se întoarcă în starea în care era. Avea buzele sparte și pline de sânge, coastele pline de vânătăi care se înnegreau, capul căzut într-o parte, fața tumefiată, aproape de nerecunoscut. *Pe scurt, arată ca un om gata să mărturisească*.

– Nu-mi închipui că ți-a plăcut ultima jumătate de oră, Rewș. Nu-mi închipui că ți-a plăcut deloc. Poate că a fost cea mai rea jumătate de oră din viața ta, dar n-aș putea spune asta cu certitudine. Dar mă gândesc la ce avem aici pentru tine, iar tristul adevăr e că... asta e cam tot ce e mai bun. Așa e în înalta societate. Glokta se aplecă, apropiindu-și fața la doar câțiva centimetri de terciul însângerat al nasului lui Rewș. Practicianul Frost e o copilă pe lângă mine, șopti el. E un pisoai. După ce încep eu cu tine, Rewș, ai să te gândești la asta cu nostalgie. Ai să mă implori să-ți acord o jumătate de oră cu practicianul. Pricepi? Rewș nu scotea niciun sunet, în afară de aerul ce-i șuiera prin nasul spart. Arată-i instrumentele, șopti Glokta.

Frost se apropie și, cu un gest teatral, deschise o cutie lustruită. Era o adevărată operă de artă. Când capacul fu dat la o parte, numeroasele tăvi din interior se ridicară și se deschiseră ca un evantai, etalând uneltele lui Glokta în toată înspăimântătoarea lor măreție. Erau acolo lame de toate formele și dimensiunile, ace curbate și drepte, sticle cu ulei și acid, cuie și șurubelnițe, clame și clești, ferăstraie, ciocane, dălți. Metalul, lemnul și sticla sclipeau în lumina strălucitoare a lămpii, toate lustruite ca oglinda și ascuțite ucigașor.

O umflătură mare, purpurie, închisese complet ochiul stâng al lui Rewș, dar celălalt săgetă instrumentele cu privirea: îngrozit,

fascinat. Funcțiile unora dintre ele erau oribil de evidente, funcțiile altora, oribil de obscure. *Care îl sperie mai mult?*

– Vorbeam despre dintele tău, pare-mi-se, murmură Glokta. Ochiul lui Rews se ridică brusc, uitându-se la el. Sau ai vrea să mărturisești? *Al meu e, iată-l cum cedează. Mărturisește, mărturisește, mărturisește, mărturisește, mărturisește...*

Se auzi o bătaie puternică în ușă. *Fir-ar să fie, iarăși!* Frost întredeschise puțin ușa și urmă un schimb de replici șoptite. Rews își linse buza umflată. Ușa se închise, albinosul se aplecă, să-i șoptească lui Glokta la ureche.

– *Ete Abi'ectolu.* Glokta îngheță. *Banii n-au fost de-ajuns. În timp ce mă târșâiam înapoi din biroul lui Kalyne, ticălosul bătrân mă raporta Arhilectorului. Oare sunt terminat? Simți un fior vinovat la gândul acesta. Ei, bine, am să mă ocup mai întâi de porcul ăsta gras.*

– Spune-i lui Severard că vin imediat. Glokta se întoarse să-i vorbească prizonierului său, dar Frost îi așează o mână mare și albă pe umăr.

– *Ăă. Abi'ectolu.* Frost făcu semn către ușă: *Ete aiși. Ah.*

Aici? Glokta își simțea pleoapa zvâcnind. *De ce? Se ridică, sprijinindu-se de marginile mesei. Oare mâine voi fi găsit în canal? Mort și umflat, imposibil... imposibil de recunoscut? Singura emoție pe care o simțea în fața acestei idei era o undă de vagă ușurare. Gata cu scările.*

Arhilectorul Inchiziției Maiestății Sale stătea pe coridor. Pereții murdari păreau aproape maro în spatele lui, atât de strălucitoare și nepătate îi erau lunga mantie albă, mănușile albe, claua de păr alb. Era trecut de șaiszeci de ani, dar nu trăda nimic din slăbiciunea vârstei. Fiecare părțică din făptura-i înaltă, delicată, proaspăt bărbierită era impecabil înfățișată. *Arată ca un om care n-a fost nici măcar o singură dată în viață surprins de nimic.*

Se mai întâlneră o dată, cu șase ani în urmă, când Glokta intrase în Inchiziție, și nu părea să se fi schimbat defel de atunci. Arhilectorul Sult. Unul dintre cei mai puternici oameni din Uniune. *Unul dintre cei mai puternici oameni din lume, la drept*

vorbind. În spatele lui, aproape ca niște umbre supradimensionate, se înălțau doi practicieni enormi, tăcuți, cu măști negre.

Arhilectorul schiță un zâmbet firav când îl văzu pe Glokta ieșind pe ușă, cu pasu-i târșăit. Spunea multe acel zâmbet. *Ușor dispreț, ușoară milă, o foarte vagă nuanță amenințătoare. Orice, în afară de amuzament.*

– Inchizitor Glokta, spuse el, întinzând o mână înmănușată în alb, cu palma în jos. Pe deget îi sclipea un inel cu o imensă piatră violet.

– Slujesc și mă supun, Eminentă Voastră!

Glokta nu-și putu stăpâni o grimasă când se aplecă încet, să atingă inelul cu buzele. O manevră dificilă și dureroasă, care păru să dureze o veșnicie. Când, în cele din urmă, reveni în poziție verticală, Sult îl cerceta calm, cu ochii săi albaștri și reci. O privire care sugera că îl înțelegea deja perfect pe Glokta și nu era impresionat.

– Vino cu mine.

Arhilectorul se întoarse și se îndepărtă pe coridor. Glokta porni schiopătând după el, cu tăcuții practicieni mărșăluind imediat în spatele lui. Sult pășea cu o siguranță dezinvoltă, placidă, cu pulpanele hainei fluturând grațios în urma lui. *Ticălosul.* În curând, ajunseră în dreptul unei uși, foarte asemănătoare cu cea a lui Glokta. Arhilectorul o descuie și pătrunse înăuntru, iar practicienii își ocupară pozițiile de-o parte și de alta, cu brațele încrucișate. *O întrevedere privată, așadar. Una din care, poate, nu voi ieși niciodată.* Glokta păși peste prag.

O cutie sordidă, cu tencuială albă, prea puternic luminată și cu tavanul prea scund ca să fie confortabilă. Avea o crăpătură mare, în loc de pata umedă, dar altminteri era aidoma propriei sale odăi. Avea masa zgâriată, scaunele ieftine, avea chiar și o pată de sânge prost curățată. *Mă întreb dacă nu cumva sunt vopsite, pentru impresie.* Unul dintre practicieni trânti dintr-odată ușa, cu un bubuit. Glokta ar fi trebuit să tresară, însă el nu putea fi tulburat.

Arhilectorul Sult se lăsă grațios într-unul dintre scaune și trase înspre el, peste masă, un teanc de hârtii îngălbenite. Făcu semn